

Sygn. akt II CSK 260/14

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku A. M.

przy uczestnictwie K. N., B. C., Ł. N., A. N., E. K., K. P., B. S., Z. P., E. G. i I. G.

o dział spadku i zniesienie współwłasności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 listopada 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w P.

z dnia 2 lipca 2013 r., sygn. akt XV Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik wnioskodawczyni A. M. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 2 lipca 2013 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance ujętej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W ocenie skarżącej istnieją poważne wątpliwości co do „tożsamości lub jej braku pojęcia pomieszczenia przynależnego, o którym mowa w art. 2 ust. 4 ustawy o własności lokali z pojęciami części składowej w rozumieniu art. 47 § 2 k.c. czy też przynależności w rozumieniu art. 51 § 1 k.c.”. Zdaniem skarżącej, „pomieszczenie przynależne” w rozumieniu art. 2 ust. 4 zd. 1 u.w.l. ma niewyjaśniony status prawny.

Skarżąca wskazała także, że pojęcie „samodzielny lokal mieszkalny” zawarte w art. 2 ust. 2 zd. 1 u.w.l. budzi wątpliwości w orzecznictwie sądów. Dotyczą one zagadnienia, „czy za samodzielny lokal mieszkalny można uznać zespół połączonych ze sobą izb stanowiących fizyczną całość, czy też zespół izb oddzielonych od siebie, np. ogólnodostępnym korytarzem lub klatką schodową”.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uznaje się zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione. Zagadnienie to musi mieć charakter istotny i być zagadnieniem ściśle jurydycznym, dającym się przedstawić w sposób

syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych lub oceny dowodów (zob. postanowienie SN z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, ICBSN 2009, nr 4, s. 48). Chodzi przy tym o zagadnienie o charakterze abstrakcyjnym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji, a jego rozstrzygnięcie będzie miało znaczenie nie tylko dla oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Przedstawienie istotnego zagadnienia prawnego wymaga jego precyzyjnego sformułowania poprzez wskazanie przepisu prawa materialnego lub procesowego, z którym jest związane, i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinna nawiązywać do przesłanek „przedsądu”, a ponadto stanowić odrębny, pogłębiony wywód prawny wskazujący na zaistnienie powołanych okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpatrzenia (zob.: postanowienie SN z dnia 9 maja 2008 r., sygn. akt II PK 3/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 19 października 2006 r., sygn. akt IV CSK 246/06, nie publ.; postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 37/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 19 grudnia 2001 r., sygn. akt IV CZ 200/01, nie publ.). Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne”.

Przytoczone przez skarżącą wywody tych wymagań nie spełniają. Pierwsze „zagadnienie prawne”, odnoszące się do pojęcia „pomieszczenia przynależnego” w rozumieniu art. 2 ust. 4 u.w.l. ma charakter pozorny. Przepis ten zawiera bowiem definicję legalną tego pojęcia, regulującą jego treść w sposób autonomiczny na potrzeby ustawy o własności lokali. Z jego treści wprost wynika, że *„do lokalu mogą przynależeć – jako jego części składowe – pomieszczenia, choćby nawet do niego bezpośrednio nie przylegały lub były położone w granicach nieruchomości gruntowej poza budynkiem, w którym wyodrębniono dany lokal, a w szczególności: piwnica, strych, komórka, garaż, zwane dalej „pomieszczeniami przynależnymi”*. Z wykładni językowej przytoczonego przepisu wprost wynika, że „pomieszczenia przynależne” są w sensie prawnym częściami składowymi lokalu. Twierdzenie

wnioskodawczyni, jakoby pojęcie to miało niewyjaśniony status prawny jest zatem chybione.

Dalsze uwagi należy poprzedzić stwierdzeniem, że skarga kasacyjna nie została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Oznacza to, że Sąd Najwyższy jest związany ustalonym w sprawie stanem faktycznym, ponieważ skarżąca nie wskazała, że wskutek uchybień procesowych nie mógł on stanowić podstawy zastosowanych przez sąd drugiej instancji przepisów prawa materialnego. Konstatacja ta ma istotne znaczenie dla oceny trafności pozostałych kwestii podniesionych we wniosku.

Skarżąca sformułowała bowiem zagadnienie prawne o następującej treści: *„czy za samodzielny lokal mieszkalny można uznać zespół połączonych ze sobą izb stanowiących fizyczną całość, czy też zespół izb oddzielonych od siebie, np. ogólnodostępnym korytarzem lub klatką schodową”*. Należy stwierdzić, że wyjaśnienie tej kwestii jest bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Skarżąca pomija bowiem, że zgodnie z poczynionymi w sprawie ustaleniami – niekwestionowanymi w skardze – pomieszczenie znajdujące się na poddaszu (oddzielone częścią nieruchomości wspólnej w postaci korytarza) zostało zakwalifikowane w opinii biegłego jako „pomieszczenie przynależne” w rozumieniu art. 2 ust. 4 u.w.l. (k. 832-833). Zgodnie z zawartą w tym przepisie definicją legalną, pomieszczenie przynależne nie musi przylegać bezpośrednio do lokalu, a nawet może być położone – w granicach nieruchomości gruntowej – poza budynkiem. Takie usytuowanie poddasza nie powoduje zatem utraty przez lokal waloru „samodzielności” w rozumieniu art. 2 ust. 2 u.w.l.

W konkluzji należy uznać, że skarżąca nie wykazała przesłanki ujętej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).